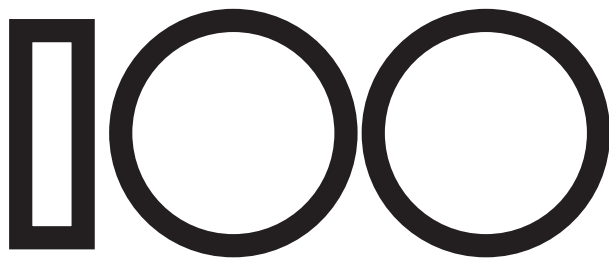

RICHARD TEMPLAR

A gyerekeknevelés

szabálya

SCOLAR

Az iskola egy csomag része

Tökéletes iskola nem létezik. Szinte kizárt, hogy a több száz szülő, akinek gyermeke a miénkkel egy iskolába jár, mindennel maradéktalanul elégedett lenne. Ha minden iskolai kérdésben a szülők egybehangzó ítéletének kellene döntenie, akkor még abban sem tudnának megállapodni, mikor kezdődjön az első óra.

Természetes, hogy a szülők nem mindennel értenek egyet – például a házi feladat mennyiségével, a szigorú büntetésekkel (vagy épp a büntetések hiányával), az időtlen egyenruhával, azzal, hogy a gyerekeknek mindenképpen focizniuk kell testnevelésórán, még akkor is, ha utálják, az értekezletek hosszával, azzal, hogy német helyett spanyolt tanulnak, azzal, hogy a gyerekeknek bent kell tornázniauk, ha esik, és így tovább.

Ez ellen nem tudunk mit tenni. Illetve egy dolgot tehetünk – átíratjuk a gyereket egy másik iskolába, amelynek természetesen szintén meglesznek a maga idegesítő vonásai. E vonások ellen gyermekünk sem tud semmit tenni, így csak kínszenvedéssé változtatjuk iskolai éveit azzal, ha állandóan a rendszer ellen uszítjuk. Nemcsak a tanárokkal gyűlik majd meg a baja, hanem osztálytársai körében sem lesz túlzottan népszerű. Nem, a gyerekeknek semmi szükségük arra, hogy az iskola ellen hergeljük őket.

Bármilyen intézményről van is szó, az iskola mindig csomagban érkezik. Vannak dolgok, amelyeket szeretünk vele kapcsolatban, és vannak, amelyeket nem. Ha lényegesen több a negatív tulajdonság, mint az előnyös vonás, akkor érdemes fontolóra venni az

iskolaváltoztatást – de ez már egy másik történet. Azonban amíg a gyerek egy adott iskola tanulója, az egész csomagot „meg kell vennünk”. Ez pedig azt jelenti, hogy támogatnunk kell az iskolát, még akkor is, ha nem mindennel értünk egyet. Arra kell buzdítanunk a csemeténket, hogy készítse el a házi feladatát, még akkor is, ha úgy gondoljuk, a tanárok túl sok leckét adnak. És vegyük rá arra, hogy hordja az idétlen egyenruhát, hokizzon tornaórán, és bánjon tisztelettel a tanárokkal (még akkor is, ha nem tiszteli őket).

TÖKÉLETES ISKOLA NEM LÉTEZIK.

Most sokan elgondolkodhatnak azon, hogy vajon mi a helyes válasz, ha gyermekünk nekünk szegezi a kérdést: „Szerinted normális dolog, hogy mindig ennyi házi feladatot kapunk?” Hazudjunk neki? Nos, az a legegyszerűbb, ha megosztjuk vele a jelen szabályt – az iskola csomagban érkezik, és az összetevőit nem tudjuk külön-külön megválasztani. Ezzel arra neveljük (lásd a 61. szabályt), hogy igyekezzen beilleszkedni egy társadalmi csoportba. A rendszerrel való együttműködés ugyanis fontosabb, mint az, hogy minden vonásával egyetértünk.

Ha kell, harcoljunk gyermekünkért

A 62. szabályban arról írtam, hogy még akkor is ki kell állnunk az iskola mellett, ha nem minden vonásával értünk egyet. Ez azonban nem jelent feltétel nélküli támogatást. Az iskola irányelveit általánosságban támogatnunk kell, hiszen ez az üzlet része. De olykor felmerülhetnek olyan dolgok, amelyek csak a mi gyermekünket érintik, és nem mindig hagyhatjuk, hogy ezeket az iskola egyedül oldja meg.

**CSEMETÉNKNEK TUDNIA KELL,
HOGY RÁNK MINDIG SZÁMÍTHAT.**

Csemetéinknek tudniuk kell, hogy az ő oldalukon állunk. Amennyiben az iskola nem lép fel a társait állandóan zaklató diák ellen, ha nem ismeri fel, hogy gyerekünk diszlexiás, vagy ha az egyik tanár megkeseríti a gyermek életét, akkor természetesen nekünk kell valamit tennünk. Csemetéinknek tudnia kell, hogy ránk akkor is számíthat, amikor senki más nem áll mellette. Ez a szülő dolga. Ha nem teszünk eleget kötelességünknek, a gyerek úgy érzi majd, hogy mi nyugodt szívvel hagyjuk őt szenvedni.

Felnőttként nem mindig könnyű emlékezetünkbe idézni azt a tehetetlenség-érzést, amelyet gyerekként gyakran tapasztalhattunk. Számos olyan probléma, amellyel ma már könnyedén megbirkózunk, korábban hosszú ideig nyomasztott minket. És ma már nem tűnik olyan borzalmasnak, ha néhány hónapig el kell viselnünk valamilyen kellemetlen dolgot, de öt vagy akár tizenöt évesen még úgy tűnik, egy örökkévalóságig tart a szenvedés. Máig emlékszem, milyen borzalmasan éreztem magam, amikor egy óra elején be kellett vallanom, hogy (ismételten) nem csináltam meg a házi feladatomat. Ha ma szemtől szemben állnék azokkal a tanárokkal, akik ilyenkor jól leteremtettek, biztosan megvédeném magam. De akkoriban nem tehettem ezt. A gyerekeket arra tanítjuk, hogy fogadják el a tanár tekintélyét. A gyerekek nem tudnak és nem is mernek szembeszállni a rendszerrel. És itt jön a képbe a szülő.

A fizikai agresszió helyett mindig célszerű a diplomáciához folyamodni, úgyhogy óva intek minden szülőt attól, hogy azonnal rátörje az ajtót az igazgatóra, és ordítózva követelje a probléma haladéktalan megoldását. Sokkal hatékonyabb módszer, ha biztosítjuk az iskolát arról, hogy megértjük az álláspontját, majd finoman igyekszünk rávezetni a tanárokat a mi elképzeléseinkre. A probléma megoldásához nagyon óvatosan kell hozzálátnunk, nehogy elutasításban részesüljünk még azelőtt, hogy bármit is tehattünk volna.

Érdeemes megemlíteni, hogy a 63. szabály sokkal jobban működik, ha a 62. szabályt is betartjuk. Vagyis ha az iskola olyan szülőnek ismer minket, aki ritkán reklamál, komolyan fogja venni alkalmankénti panaszainkat. Ha azonban minden iskolai dolgot kritikával illetünk, elkönyvelnek problémás szülőnek, és nem sok figyelmet szentelnek a kérésünknek, még akkor sem, ha ezúttal komoly ügyről van szó.

A szekálás mindig komoly dolog

Ismerek egy Ned nevű gyerkőcöt, aki gyűlöli a nevét, mert rengeteg dologra rímel, ami természetesen osztálytársai figyelmét sem kerülhette el, és a „Ned, Ned, mindig beijed” az egyik kedvenc versikéjükké vált. Persze az osztálytársainak ez rendkívül vicces, de Nednek már kevésbé.

A szülők gyakran esnek abba a hibába, hogy elbagatellizálják az ehhez hasonló problémákat. Ilyenkor a következővel igyekeznek megnyugtatni gyerekeiket: „Veréssel eltörhetik a csontjaidat, de szóval nem tudnak igazán bántani”. A szabályismerő szülők azonban tudják, hogy ez nem ilyen egyszerű. Persze még mindig jobb, ha az embert rendszeresen ugratják, mint ha mindennap elvernék, és elvinnék tőle az ebédpénzét (az utóbbihoz hasonló agresszióról a következő szabállyal kapcsolatban lesz szó). Azonban nem minden szekálás sorolható az ugratás kategóriájába, hiszen némelyik komoly lelki sérüléseket okozhat a gyerekeknek.

Ilyenkor az egyetlen mérvadó tényező az, hogy gyermekünk hogyan érez. Nem számít, hogy csupán egyetlen gyerek csúfolja, vagy az egész osztály gúnyneveket aggat rá. Nem számít, hogy csak egyetlen diák rúgta sípcsonton tegnap, vagy egy egész banda veri meg rendszeresen. Sőt, az sem számít, hogy mi ugratásnak, szekálásnak vagy bántalmazásnak aposztrofáljuk a történeteket. Az egyetlen tényező, amelyből következtethetünk az eset komolyságára, hogy gyermekünk miként vélekedik róla.

Márpedig, ha gyermekünket megbántották, akkor természetesen mielőbb tennünk kell valamit. A körülményektől függően eldönthetjük, mi a megfelelő eljárás: megbeszélhetjük gyermekünkkel, mit tegyen a szekálás ellen (lásd a 65. szabályt), vagy be is mehetünk az iskolába. Persze más trükkökkel is előrukkolhatunk (bár Ned nevének egyik napról a másikra való megváltoztatása picit drasztikus lépésnek tűnik). A lényeg az, hogy a gyerek érezze, komolyan vesszük a problémáit.

Itt jegyezném meg, hogy a szekáló gyerek szüleinek felkeresése általában nem vezet eredményre. Gondoljunk csak bele: ha valaki azzal vádolná gyermekünket, hogy másokat szekál, biztos azonnal a védelmére kelnénk – legalábbis nyilvánosan (otthon természetesen lehet, hogy volna még néhány keresetlen szavunk hozzá). A szülők találkozósa általában veszekedésbe torkollik, ugyanis senki nem próbálja beleélni magát a másik helyébe. Éppen ezért kizárólag akkor folyamodjunk ehhez, ha teljesen biztosak vagyunk abban, hogy javítunk – nem pedig rontunk – a kialakult helyzeten.

**A GYEREK ÉREZZE,
HOGY KOMOLYAN VESSZÜK
A PROBLÉMÁIT.**